

Tato práce se zabývá čínskými buddhistickými pekly a s nimi spjatým konceptem Deseti králů. Koncept sám je výsledkem syntézy čínských předbuddhistických představ s těmi buddhistickými pocházejícími z Indie i Střední Asie. Nejdříve je popsáno rané čínské pojetí duše, jejího posmrtného údělu a podsvětí. Jelikož se jedná o originální čínský koncept zahrnující nejen čínské, ale také buddhistické představy, pojednává se rovněž o vzniku a vývoji pojetí buddhistických pekel. U nich si práce všimá jejich původu v indických náboženských tradicích i pozdějších proměn v různých vývojových fázích buddhismu. Podrobněji se zabývá postavami boha Jamy a bódhisattvy Kšitigarbhy vytvářejících spojovací článek mezi různými vývojovými fázemi i jednotlivými náboženskými okruhy. U samotné koncepce Deseti králů se práce zabývá nejen jejím vznikem, vývojem a strukturou, ale i o dostupnými prameny a to jak obrazovými, tak textovými. U obou typů pramenů popisuje jejich typologizace, historii a rovněž roli v náboženském životě. Představa o Deseti králích je tak zasazena do širšího kontextu, je dokumentován původ a vývoj jejich jednotlivých součástí. Práce tak ukazuje charakteristickou vlastnost čínské kultury organicky přijímat a začleňovat cizí vlivy do vlastní tradice za vzniku nových, originálních konceptů.